

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 68

Sjette Session.

26de Møde.

Løvedagen den 12te November.

(Forts.)

Gram: Dengang jeg begjærede Ordet, var det nærmest forat henvende mig til den ærede Minister i Anledning af hans Svar paa den Interpellation, som i Dag har fundet Sted; nu skal jeg imidlertid først tillade mig et Par Ord med Hensyn til hvad der blev yttret af den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning). Han vil i det Høieste Stånde have, vi skulle Alle være Get; deri kan jeg paa en Maade være enig med ham, men saa maa jeg bede den ærede Rigsdagsmand iforveien i saa Henseende at ordne Forholdene saaledes, at naar Staten kalder en Mand til en bestemt Stilling og siger: I den Stilling skal Du nyde den Indtægt, saa maa Staten ogsaa staae ham, hvad den har lovet og tilsagt; og det kan ikke nytte, at man bagefter siger: Nu kan I finde Jer deri, som I bedst kunne; det kan aldrig gaae an. I det Dieblit Staten tilstaaer mig et bestemt Embede, det være enten som Præst, Skolelærer eller Militair — saaledes som der blev talt om, saa paatager Staten sig en Forpligtelse mod mig, og hvad Skolelærerne angaaer, som her nærmest komme i Betragtning, da troer jeg virkelig ikke, at Staten har opfyldt den Forpligtelse, som den paatog sig ved Forordningen af 1814, og Andet er der ikke for Dieblittet andraget paa fra Skolelærernes Side. Som den ærede Interpellant har udtalt, gaaer deres Dnsse for Tiden kun ud paa, at Regjeringen vil drage Omfarg for at staae de Skolelærere, som ikke have faaet, hvad Anordningen af 1814 har tilsagt dem, den Løn, som billigen tilkommer dem. Det er dette, der nu tilsigtes; men jeg

maa beklage, og maa hver Gang vende tilbage dertil, naar der tales om Skolelærernes Kaar, at der ikke skeer noget Skridt fra Ministeriets Side i den Retning. Det er mig aldeles ubegribeligt, at den ærede Minister ligefrem svarer: Vi kunne ikke have med den Sag at gjøre, I maae selv tage Initiativet dertil. Naar vi Andre derimod indbringe et Lovforslag, for at komme en enkelt Mand eller Flere til Hjælp, saa svarer Ministeriet: Initiativet i en saadan Sag bør ikke komme fra den enkelte Rigsdagsmand, men fra Regjeringen selv. Her gjælder det en Sag, som vedrører mange, mange Mennesker, en stor og hæderlig Stand, rundt omkring i Landet, og dog vil Regjeringen ikke tage Initiativet, men siger til os Andre, at vi skulle tage det. Hvorledes skulle vi nu bære os ad? Det forekommer mig virkelig at være et Spørgsmaal, som i det Mindste for mig har stor Betydning, dette nemlig: Bør ikke Regjeringen helst selv tage Initiativet i saa vigtige og omfattende Sager som den foreliggende og ikke henvise dem til de enkelte Rigsdagsmænd.

Sirke og Underviisningsministeren: Det er dog nogle ganske besynderlige Misforstaaelser, der ligge til Grund for den ærede Taleers Uttringer, som talte sidst. Han siger, at Skolelærerne have ikke faaet det, som Andrdningen af 1814 tilstiger; det skal jeg aldeles benægte; der er ingen Skolelærer, som ikke nyder den Indtægt, som han efter Forordningen 29de Juli 1814 skal have; thi, naar denne Anordning nævner en vis Indtægt, som de i Almindelighed skulde have, men tilføier, at Cancelliet efter Omstændighederne kan give noget Mere eller Mindre, saa kan man ikke sige, at den, som ifølge Forholdenes Overveelse har faaet en mindre Løn, at han ikke faaer det,